

MARGREET MALJERS

Vlucht naar het eiland

deel 3

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

Andra Coronel werd wakker. Haar wangen waren nat van de tranen door de droom, die merkwaardigerwijs soms terugkeerde als ze zich de dag ervoor erg gelukkig had gevoeld.

Ze hoorde de vogels buiten zingen in de bomen die rond het huis stonden. Ze haalde diep adem en streek met haar hand over haar wang.

Alleen in die dromen was ze weer Andra Waardijk, de vrouw die ze in werkelijkheid niet was. De vrouw die bang was om verlaten te worden. De vrouw die bang was dat ze niet goed genoeg was voor Henri, de man met wie ze getrouwd was geweest en van wie ze nu een jaar gescheiden was.

Chaotisch was ze en geen niveau had ze, zoals haar schoonmoeder haar had laten merken vanaf de dag dat ze haar had leren kennen. Meestal zonder en soms met woorden, zodat ze zichzelf niet meer herkende in het beeld dat haar schoonmoeder van haar schetste.

Als die droom terugkwam, werd ze, net als nu, wakker met haar dekbed tegen haar gezicht gedrukt en voelde ze zich een moment weer net zo alleen en nietig als tijdens haar huwelijk.

Gelukkig kwamen de dromen minder vaak terug dan in het begin van haar scheiding, maar ze realiseerde zich dat ze, ondanks de opluchting dat het voorbij was, nog niet alles verwerkt had. De bijna zeventien jaar van lichte minachting en 'anders moeten zijn' dan degene die ze echt was, eisten nog steeds hun tol.

Overdag had ze nergens last van. Haar oom Marius en tante Trees en – ze kleurde even – Rogier, de man in wiens huis ze een tijd had mogen wonen en nog woonde, hadden haar er voor een groot deel overheen geholpen. Rogier, met wie ze dit jaar nog zou trouwen. Ze zuchtte diep en streek haar haar uit haar gezicht. Hij had haar haar zelfrespect teruggegeven. Maar toch... Dat de jaren van onderschat worden en laatdunkendheid zo lang door konden werken dat ze in een droom nog terugkwamen, had ze niet verwacht. Gelukkig bleef dat treurige gevoel niet lang hangen.

Het daglicht scheen door de gordijnen die ze halfopen had gelaten. Ze vond het heerlijk om 's avonds naar de sterrenhemel boven Wieringen te kunnen kijken. Ook de wolken die voor de maan dreven, gaven haar een gevoel van veiligheid.

Ze dacht aan de dag die voor haar lag. De

kinderen hadden zomervakantie en waren al veertien dagen naar Frankrijk geweest met Henri en Lisette, de vrouw voor wie Henri haar had verlaten.

Ach, Lisette... Ze had haar nooit verteld dat Henri haar vlak voor de scheiding had gevraagd of hij weer terug mocht komen. Het zou Lisette diep gegriefd hebben en dat had geen enkele zin, want zijzelf wist heel zeker dat ze nooit meer met Henri verder zou kunnen.

Misschien zou Lisette, als ze het te weten kwam, een punt achter de relatie met Henri zetten, en eigenlijk vond Andra het achteraf voor de kinderen het beste dat Lisette een relatie met Henri had. Ze was in ieder geval aardig voor de kinderen, en ook Steven, Andra's kwetsbaarste kind, kon het goed met haar vinden. Beter dan Henri zelf, die zijn derde kind met dezelfde laatlindheid behandelde als waarmee hij Andra had bejegend. Dat de vakantie redelijk geslaagd was, kon ze voor een groot deel aan Lisette toeschrijven, zoveel had ze uit de verhalen van de kinderen wel geven-tileerd. Lisette had Steefje en Jolientje niet aan Henri overgelaten en Mark en Roos de gelegenheid gegeven om met leeftijdsgenoten op te trekken. Het was dus goed gegaan. Alleen de

diepe vreugde waarmee Steefje rondgekeken had toen hij weer thuiskwam, had boekdelen gesproken.

Hij was uit de auto gesprongen en was haar om haar hals gevlogen. Nadat hij haar stevig had geknuffeld, was hij naar het weiland gepend, waar het ezeltje Caja stond. Henri's opmerking: 'Kom eerst je spullen pakken,' had hij genegeerd. Toen Henri hem vastgepakt had – hij was tenslotte zijn vader, nietwaar – had hij zich losgerukt.

Zij en Lisette hadden voorzichtig naar elkaar geglimlacht. Vreemd hoe dingen konden lopen. Vroeger had ze zich zoveel minder gevoeld dan Lisette, de geslaagde zakenvrouw. Nu had ze vaak een beetje medelijden met haar. Een relatie met Henri gaf aardig wat onzekerheid, besloot ze nuchter.

Andra sprong uit bed. De zon scheen over het erf van De Hoeve, zoals het huis waarin ze met haar kinderen woonde genoemd werd. Het zou prachtig weer worden en ze had vandaag een heleboel te doen.

Het was nog stil in huis, maar ze wist bijna zeker dat Steefje al op was en ezeltje Caja en de kippen had gevoerd.

Ze douchte zich, trok haar spijkerbroek en

een T-shirt aan en liep zacht de trap af, om de anderen niet wakker te maken.

Net zoals ze gedacht had, zat Steefje aan de grote keukentafel. Hij had een bordje neergezet, een half brood en een pot pindakaas. Zijn blonde haar viel over zijn voorhoofd en hij keek wat dromerig uit het raam.

‘Dag Steefje. Goedemorgen. Had je al trek?’ vroeg ze.

Hij knikte. ‘Veel. Erg veel trek.’

Ze ging naast hem zitten op de houten bank die tegen de muur van de keuken stond. Hij keek al kauwend naar haar op en glimlachte.

Ze lachte terug.

‘Heb je Caja en de kippen al gevoerd?’

‘En de pony’s ook natuurlijk,’ zei hij gewetensvol.

‘Natuurlijk!’ Steefje zou geen dier vergeten.

‘Goed zo. Wat ga je doen vandaag?’

‘Ik mag oom Marius helpen met verven. Hij zegt dat ik heel netjes werk.’ Er verscheen een klein lachje in een mondhoek.

‘Dat is ook zo.’ Ze keek naar de pot pindakaas. ‘Zullen we hier nog wat brood klaarmaken en buiten opeten?’

Hij knikte. ‘En vanmiddag ga ik zwemmen. Met Jet en Jacob. We mogen allemaal mee op

de boot. Jij ook. En dan zoekt Jacob een plek waar we goed kunnen zwemmen.'

Jet en Jacob waren vrienden van tante Trees en oom Marius en ze mocht hen graag. Een dag met de boot weg en zwemmen. Ze zou wel zin hebben, maar er was nog veel te doen.

'Ik moet nog een paar dingen in orde maken voor de trouwerij van Johanna en Jurriaan. Jij gaat toch zingen op haar trouwerij, hè?'

'Ja, maar dat is geheim. Heel erg geheim. We mogen er niet over praten.'

Andra knikte. Ze had zelf geregeld met de organist dat het kinderkoor, waarvan Johanna de dirigente was, iets zou zingen en dat Steven er een solo bij had.

'Jij weet het en oom Rogier ook, natuurlijk!' zei hij. 'Maar het duurt nog wel acht weken.'

'Die weken zijn zo om. En ga je nu aankleden, anders ben je niet op tijd bij oom Marius.'

Ze gaf een tikje op zijn magere billetjes in de gestreepte pyjamabroek en hij holde naar boven.

Die middag zat Andra buiten op de houten bank en keek uit over het land dat het huis omringde. Over het dak van de schuur ernaast zwermden zwaluwen en ze maakten een duik-

vlucht van de nok van De Hoeve naar de goten, waaronder oude nesten zaten. De jongen waren uitgevlogen, maar de zwaluwen zwierden nog steeds om de woonboerderij heen. Ze volgde met haar ogen de sierlijk vliegende vogels en zuchtte even van geluk. Als iemand haar twee jaar geleden – nou ja, bijna twee jaar – had voorspeld hoe gelukkig ze zou worden, had ze hem of haar voor gek verklaard. Ze wilde alleen dat de dromen wegbleven die haar eraan herinnerden hoe onzeker en ongelukkig ze was geweest in die tijd waarin Henri, haar man, haar had verteld dat hij wilde scheiden. Ze pasten niet meer bij elkaar, en dat moest ze zelf ook gemerkt hebben.

‘Is er iemand anders?’ had ze gevraagd.

Eerst had hij dat ontkend, maar nadat ze het hem nog eens had gevraagd, had hij toegegeven dat hij al ruim een halfjaar een relatie had. En was het maar een onbekende geweest, maar het was Lisette, de enige vrouw in hun kennissenkring die ze min of meer als haar vriendin had beschouwd.

Haar wereld was in elkaar gestort. Het weinige zelfvertrouwen dat ze nog had bezeten, was verpulverd en ze kon maar één ding bedenken: weg van haar man, haar dominante

schoonmoeder die over haar baasde... weg... Naar Wieringen, het verborgen eiland. Daar woonden haar oom en tante. De enige twee die ze volledig vertrouwde en die haar haar zelf-respect weer terug hadden gegeven. Die twee, hun vrienden en – onbewust glimlachte ze – Rogier... Haar glimlach verdiepte zich en ze sloeg haar armen om haar opgetrokken knieën heen. Nee, ze wilde niet met hem trouwen op dezelfde dag als Johanna en Jurriaan. Het moest de dag van Johanna zijn, en al hadden Jurriaan en Johanna het al een paar keer voorgesteld, ze deed het niet. Maar lang wilde ze niet meer wachten en Rogier nog veel minder. Ze dacht aan de manier waarop ze gisteren afscheid hadden genomen van elkaar en kleurde. Ze zouden niet veel langer wachten. Ze wist dat zij de datum moest noemen, want Rogier wilde haar niet onder druk zetten. Dat was te vaak gebeurd en ze kon in alle vrijheid beslissen.

Op de landweg die leidde naar De Hoeve naderde een jonge vrouw op de fiets. Haar benen gingen in een hoog tempo op en neer en Andra glimlachte. Daar was Johanna, even energiek als altijd. Alles wat ze deed, deed ze met over-

gave. Het maakte niet uit: het kinderkoor, het harmonieorkest of de cantorij, alles deed ze met tomeloze energie, en zeker nadat ze zich verloofd had met Jurriaan, spatte de levensvreugde van haar af.

Andra stond op en hield de theepot die voor haar op tafel stond omhoog. ‘Thee?’

Johanna sprong van haar fiets, zette hem tegen de roodbruine bakstenen muur en riep: ‘Ja. Ik verdroog zo’n beetje. Ben je alleen?’

‘Nog wel. De kinderen zijn weg met Jacob en Jet, en Jaak is ook mee. Die was blij dat die vier van mij terug waren van vakantie.’

‘Wat een gouden mensen zijn dat toch.’ Johanna ging zitten en vervolgde: ‘Grappig dat Jaak ook familie van mij wordt. Alles loopt door elkaar. Jouw stiefzoon wordt mijn neef en jouw kinderen worden ook familie van mij. Dat is wel mazzel, als ik hoor hoe slecht je het soms kunt treffen met schoonfamilie. Nou ja, daar...’ Ze zweeg. ‘Daar weet jij alles van,’ had ze willen zeggen, maar ze had haar woorden net op tijd ingeslikt. Niet over hebben.

Andra had alleen maar een schoonmoeder gehad, en dat was meer dan zát. Zoals die Andra had behandeld. En het gekke was nog wel dat die vrouw nog steeds dacht dat ze er goed